

Dženifer L. Armentraut

IZ KRVI PEPELAⁱ

PRVI DEO SERIJALA
„KRV I PEPEO“

S engleskog preveo
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Tebi, čitače

POGLAVLJE 1

„Pronašli su Finlija večeras, tik ispred Krvave šume, mrtvog.“

Podigla sam pogled od karata i uperila ga preko grimizne površine u tri čoveka koja su sedela za stolom. Izabrala sam ovo mesto s razlogom. Nisam... osetila ništa od njih dok sam ranije prolazila između krcatih stolova.

Nikakav bol, ni telesni ni duševni.

Inače nisam imala običaj da ispitujem da li neko trpi neki bol. Raditi to bez razloga delovalo mi je neverovatno nametljivo, ali u gužvi je teško kontrolisati koliko tačno sebi mogu da dopustim da osetim. Uvek ima nekih čiji bol toliko duboko žiga, potpuno nepatvoren, da se njihova patnja pretvara u opipljiv entitet – čak ne moram ni da pokrećem svoja čula kako bih je osetila – da ne mogu da je zanemarim i prosto se udaljim. Takvi projektuju svoju agoniju u svet oko sebe.

A meni je zabranjeno da radim bilo šta, osim da sve to zanemarim. Da nikada ne govorim o daru kojim su me bogovi obdarili i da se nikada ne upuštam dalje od čulnog opažaja kako bih nešto povodom toga učinila.

Mada, nije da sam uvek radila ono što se očekivalo od mene.

To je bar očigledno.

Ali s ovim ljudima je sve bilo u redu kada sam doprla do njih svojim čulima ne bih li izbegla one koji trpe veliki bol, što je bilo iznenađujuće, imajući na umu čime su se bavili da bi zaradili za život. Bili su to stražari s Usona – stenovitog bedema sagrađenog od krečnjaka i gvožđa iskopanog iz Vrhova Elizijuma. Još otkako se Rat dva kralja završio, četiri veka ranije, Uson je opasavao čitavu

Masadoniju, te je svaki grad u kraljevini Solis bio zaštićen njime. Njegove manje verzije okruživale su sela i ispostave za obuku, zemljoradnička naselja i ostale retko naseljene palanke.

Ono što su stražari redovno viđali, i što su morali da rade, često ih je ostavljalo u mukama, bez obzira na to da li se radilo o povredama ili o onome što seže dublje od poderane kože i nagnječenih kostiju.

Ovi večeras ne samo što su bili bez takve patnje već i bez oklopa i uniformi. Umesto njih, nosili su komotne košulje i pantalone od jelenske kože. Ja sam, međutim, znala da su čak i van dužnosti budno motrili naznake jezive magle i grozota koje s njom stižu, kao i na one koji rade protiv budućnosti kraljevine. I dalje su bili do zuba naoružani.

Isto kao i ja.

Skrivena pod naborima ogrtača i tanke haljine koju sam ispod njega nosila, u koricama pripasanim uz butinu, ležala je hladna drška bodeža koji se nikada nije ugrevaio od moje kože. Dobijeno kao poklon za moj šesnaesti rođendan, to nije bilo jedino oružje koje sam nabavila, a ni najsmrtonosnije, ali mi jeste bilo omiljeno. Drška mu je bila načinjena od kostiju davno iščezlih vukoveka – stvorenja koja nisu bila ni čovek ni zver, već i jedno i drugo – uz sečivo napravljeno od krv-kamena, izbrušenog do ubitačne oštine.

Možda se jesam ponovo zatekla usred činjenja nečeg nesmotrenog, neumesnog i posve zabranjenog, ali nisam bila toliko luda da stupim na mesto poput *Rujnog bisera* bez zaštite, veštine da je upotrebim, i spremnosti da uzmem to oružje i veštinu i primenim ih bez oklevanja.

„Mrtvog?“, reče drugi stražar, mlađi, smeđokos, nežnog lica. Pomislila sam da bi to mogao biti Airik, i da ne može imati mnogo više od mojih osamnaest leta. „Nije bio samo mrtav. Iz Finlija je krv bila iscedena, telo mu je bilo sažvakano kao da su ga se divlji psi dokopali i onda iskidali na komade.“

Karte su mi se zamutile pred očima čim sam osetila grudve leda u dubini stomaka. Nisu divlji psi tako nešto učinili. Da i ne govorim kako nije ni bilo divljih pasa blizu Krvave šume, jedinog mesta na

svetu gde je drveće krvarilo, bojeći koru i lišće zagasitim grimizom. Govorkalo se o nekim drugim životinjama, pregolemim glodarima i lešinarima koji su se gostili leševima onih koji bi se predugo zadržali u šumi.

„A znate šta to znači“, nastavio je Airik. „Mora da su blizu. Napad će...“

„Nisam siguran da je ovo podesan razgovor“, ubacio se jedan od starijih stražara. Čula sam za njega. Filips Rati. Godinama je već bio na Usponu, što je bilo gotovo nezapamćeno. Stražari nisu imali dugačak životni vek. Mrdnuo je glavom ka meni. „U društvu si jedne gospe.“

Gospe?

Jedino su uzvišenice nazivali gospama, ali ja isto tako nisam bila ni neko koga bi iko, pogotovo ne ovi iz ove zgrade, očekivao unutar *Rujnog bisera*. Ako bi me razotkrili, našla bih se... pa, u većoj nevolji nego ikada ranije, i suočila bih se sa strogom kaznom.

Onom vrstom kazne kakvu bi Dorijan Tirman, vojvoda od Masadonije, naprosto voleo da izvrši. I kojoj bi, razume se, njegov poverljivi prijatelj, gospodar Brandol Mazin, voleo da prisustvuje.

Testkoba me je obuzela kada sam pogledala tamnopusutog stražara. Nije bilo šanse da bi Filips mogao znati ko sam. Gornju polovinu lica pokrivala mi je bela domino maska koju sam još davno našla bačenu u Kraljičinom vrtu, a nosila sam i jednostavan ogrtač golubije plave boje, koji sam, kako bih rekla, *pozajmila* od Brite, jedne od mnogobrojnih sluškinja iz zamka koju sam čula kako spominje *Rujni biser*. Nadala sam se da Brita neće otkriti da joj je plašt nestao dok se ja ujutru ne vratim.

Doduše, ja sam, čak i da nije bilo maske, na prstima jedne ruke mogla da nabrojim ljude iz Masadonije koji su videli moje lice, a niko od njih ne bi bio večeras ovde.

Kao devi, kao izabranoj, veo mi je obično stalno prekrivao lice i kosu, sve osim usana i vilice.

Čisto sam sumnjala da bi Filips samo po tim crtama lica mogao da me prepozna, a i da jeste, niko od njih ne bi i dalje ovde sedeo.

Uveliko bi me vukli nazad, doduše nežno, ka mojim starateljima, vojvodi i vojvotkinji od Masadonije.

Nije bila razloga za paniku.

Nasmešila sam se i na silu opustila mišiće ramena i vrata. „Nisam ja nikakva gospa. Slobodno pričajte o čemu god poželite.“

„Taman i da jeste tako, neka nešto manje morbidna tema bila bi poželjnija“, uzvratio mi je Filips, dobacivši jedan značajan pogled u pravcu druga dva stražara.

Airik je podigao pogled ka meni. „Izvinjavam se.“

„Izvinjenje nije potrebno, ali se prihvata.“

Treći stražar je pognuo bradu, pomno proučavajući svoje karte, da bi zatim i sam isto ponovio. Obrazi su mu se zarumenedi, što je meni bilo poprilično slatko. Stražari koji su radili na Usponu prolazili su kroz žestoku obuku da bi se izveštili u upotrebi svog mogućeg oružja, kao i borbi prsa o prsa. Niko ko bi se vratio s prvog izlaska van Uspona nije dolazio nazad a da nije prolio krv i video smrt.

A, eto, ovaj se ipak zarumeneo.

Nakašljala sam se u želji da se raspitam ko je bio Finli, da li je bio stražar s Uspona ili lovac, odeljenje vojske koje je održavalo vezu između gradova i pratilo putnike i robu. Pola su godine provodili daleko od zaštite Uspona. Bilo je to jedno od daleko najopasnijih zanimanja, pa nikada nisu putovali sami. Neki se nikada nisu vratili.

Nažalost, oni retki koji jesu, nisu se vraćali isti. Vraćali su se sa smrću koja se nezaustavljivo širila, škljocajući im za petama.

Prokleti.

Osećajući da bi Filips ućutkao svaki dalji razgovor, nisam iznela nijedno od pitanja koja su mi titrala na vrhu jezika. Ako je i drugih bilo pored njega i ako ih je ranilo ono što je najverovatnije ubilo Finlija, saznaću za to i ovako ionako.

Nadala sam se jedino da to neće biti propraćeno prestravljenim vriscima.

Masadonci nisu zapravo imali pravu zamisao o tome koliko se njih vraćalo prokleta. Viđali su tek ponekog tu i tamo, ali nisu viđali pravu

sliku. Da jesu, panika i strah zasigurno bi potpalili stanovništvo, koje nije imalo istinsku predstavu o grozotama van Uspona.

Bar ne kao što moj brat Ijan i ja jesmo.

I upravo mi je zbog toga, kada je tema za stolom prebačena na svakidašnje stvari, bilo teško da nateram onaj led koji mi je okovao utrobu da se otopi. Nebrojani su životi dati i oduzeti u pokušajima da oni unutar Uspona ostanu bezbedni, ali se u tome posustajalo već neko vreme, ne samo ovde, već i širom kraljevine Solis.

Smrt...

Smrt *uvek* nađe način da se probije.

Prekini, naredila sam sebi kada je opšti osećaj nelagode zapretio da me savlada. Ova noć ne treba da ima veze sa svime onime čega sam bila svesna mada verovatno ne bi trebalo da budem. Ove večeri hoću malo i da živim... da ne budem budna cele noći, jer ne mogu da spavam, sama, osećajući se kao... kao da nemam nikakvu kontrolu, ne... nikakav pojam o tome ko sam umesto *šta* sam.

Podeljena je još jedna loša tura, a dovoljno sam se nakartala s Ijanom da bih znala kako mi s ovim što sam držala u ruci nema spasa. Kada sam objavila da odustajem i ustala, stražari su klimnuli glavama i redom mi poželevi laku noć.

Spustivši se između stolova, uzela sam čašu šampanjca koju mi je ponudio poslužitelj u rukavicama, i pokušala da povratim onaj osećaj uzbuđenja koji mi je zujao venama dok sam ranije te večeri žurila ulicama.

Gledala sam svoja posla dok sam osmatrala prostoriju, držeći čula zatvorena u sebi. Čak i nevezano za one koji su uspevali da projektuju svoju muku u vazduh oko sebe, nisam morala da dodirujem ikoga kako bih znala da pati. Dovoljno mi je bilo da pogledam nekoga i da se usredsredim. To kako su izgledali nije se menjalo ako su trpeli neku vrstu bola, a izgled im se nije menjao ni kada bih se usredsredila na njih. Prosto sam *osećala* njihove muke.

Telesni bol gotovo je uvek bio vreo, ali onaj koji se ne vidi?

Taj je gotovo uvek bio hladan.

Razuzdana dreka i zvižduci trgoše me iz zamišljenosti. Neka žena u crvenom sedela je na ivici stola pored onog koji sam napustila. Nosila je haljinu napravljenu od ostataka crvenog satena i gaze, koja jedva da joj je prekrivala bedra. Jedan od muškaraca zgrabio joj je šakom prozirnu suknjicu.

Čušnuvši mu ruku, uz nestašan osmeh, odmakla se izvijajući telo na zavodljiv način. Guste joj se plave kovrdže rasuše po zaboravljenim novčićima i žetonima. „Ko želi da me večeras osvoji?“ Glas joj je bio dubok i promukao dok je spuštala ruke niz struk čipkastog steznika. „Uveravam vas, momci, da ću potrajati duže od bilo kojeg ibrika zlatovina.“

„A ako bude izjednačeno?“ upita jedan od muškaraca, u kaputu čiji je otmeni kroj nagoveštavao da je imućni trgovac ili neka vrsta preduzetnika.

„Pa onda će ova noć biti daleko zabavnija za mene“, rekla je, pa je prešla rukom preko stomaka, spuštajući je još niže negde između...

Užarenih obraza, hitro sam skrenula pogled, uzimajući gutljaj penušavog šampanjca. Pogled mi je pronašao put do bleštavog sjaja lusteru od crvenog zlata. *Rujnom biseru* očito je dobro išlo, vlasnici su sigurno imali dobre veze. Struja je bila skupa i pod strogom kontrolom kraljevskog dvora. To me je nagnalo da se zapitam ko im se to nalazi među mušterijama ako im je dostupan takav luksuz.

A pod lusterom je već bila u toku nova partija kartanja. Bilo je i žena, kosa upletenih u složene punđe, ukrašene kristalima, i u odeći daleko manje izazovnijoj nego kod žena koje su ovde radile. Haljine su im bile u živim nijansama ljubičaste i žute boje i u plavim i lila pastelnim tonovima.

Meni je bilo dopušteno da nosim jedino belo, bilo da sam u svojoj odaji ili u javnosti, što se nije često dešavalo. Stoga me je općinilo koliko su se različite boje slagale s kožom ili kosom onih koji ih nose. Pretpostavljala sam da ja gotovo svakog dana izgledam kao duh, dok tumaram dvoranama zamka Tirman u belom.

Ove žene su takođe nosile domino maske koje su im prekrivale polovinu lica, štiteći im tako identitet. Pitala sam se ko bi neke od njih mogle biti. Odvažne supruge previše puta ostavljene same kod kuće? Mlade žene koje se nisu udale ili su možda ostale udovice? Sluškinje ili žene koje su radile u gradu, izašle u večernji provod? Da li je bilo dvorskih dama i gospode među maskiranim ženama za stolom ili u gužvi? Jesu li došli ovamo iz istih razloga kao ja?

Iz dosade? Znatiželje?

Usamljenosti?

Ako jesu, onda smo mnogo sličniji nego što sam bila svesna, iako su bili druge po redu ćerke i sinovi, predati kraljevskom dvoru nakon trinaestog rođendana tokom godišnjeg obreda. A ja... ja sam Penelafi iz zamka Tirman, od roda Balfura, kraljičina miljenica.

Ja sam deva.

Izabrana.

A za nešto manje od godinu dana, po svom devetnaestom rođendanu, biću uzvišena, kao i sve gospe i gospoda odabranici. Naše će uzvišenje biti drugačije, ali će biti najveće još od prvog blagosiljanja bogova, koje se desilo po završetku Rata dva kralja.

Njima bi se slabo šta desilo ako bi ih uhvatili, ali ja... ja bih se suočila s vojvodinim nezadovoljstvom. Usne mi se stegoše kada je seme besa pustilo koren, mešajući se s lepljivim talogom zgađenosti i sramote.

Vjovoda je predstavljao napast u vidu ruku previše sklonih pipkarnju i pritom je posedovao neprirodnu žeđ za kažnjavanjem.

Ali ne bih ni na njega trošila misli. Niti bih brinula da će me stići kazna. Ako bih to radila, onda bih slobodno mogla da se vratim u svoje odaje.

Otrgavši pogled od stola, zapazila sam da je u *Biseru* bilo nasmešenih i nasmejanih žena koje nisu nosile maske, niti su skrivale identitet. Sedele su za stolovima sa stražarima i preduzetnicima, stajale u senovitim nišama i razgovarale s maskiranim ženama, muškarcima, kao i s onima koji su radili u *Rujnom biseru*. Nisu su se stidele, niti plašile da će ih neko videti.

Ko god da su bile, posedovale su slobodu koju sam ja duboko priželjkivala.

Nezavisnost koju sam večeras pokušala da uhvatim, jer za mene, ovako maskiranu i nepoznatu, niko sem bogova ne bi znao da sam tu. A što se bogova tiče, odavno sam zaključila da oni imaju pametnija posla nego da troše vreme motreći na mene. Na kraju krajeva, da jesu obraćali pažnju, već bi me ukorili zbog brojnih stvari koje sam počinila, a koje su mi bile zabranjene.

I zato sam ove večeri mogla da budem *bilo ko*.

Sloboda koja se u tome krila predstavljala je jedan daleko opojniji osećaj nego što sam zamišljala. Čak i opojniji od nezrelih zrna maka, nabavljenih od onih koji su voleli da ih puše.

Večeras nisam bila deva. Nisam bila Penelafi. Bila sam samo Popi¹, nadimak za koji se sećam da ga je moja majka koristila, ime kojim su me jedino moj brat Ijan i još nekolicina njih oslovljavali.

Kao Popi, za mene nije bilo strogih pravila kojih moram da se držim ili očekivanja koja moram da ispunim, nije bilo nikakvog predstojećeg uzvišenja koje mi je sledilo brže nego što sam bila spremna. Nije bilo straha, ni prošlosti, ni budućnosti. Večeras sam mogla malo da živim, makar i na nekoliko časova, i prikupim koliko god mogu iskustva pre nego što me vrate u prestonicu, kraljici.

Pre nego što me predaju bogovima.

Podišla me je jeza – neizvesnost uz oštar ugriz neutešnosti. Potisnula sam je, ne dopuštajući joj da se raširi. Razbijati glavu oko onoga što predstoji i što se menjati ne može nije imalo nikakve svrhe.

Osim toga, Ijanovo uzvišenje bilo je pre dve godine, a on je, sudeći po pismima koje sam jednom mesečno dobijala od njega, ostao isti. Jedina razlika bila je u tome što je, umesto da raspreda priče glasom, to radio rečima u svakom pismu. Koliko prošlog meseca, pisao mi je o dva deteta, bratu i sestri, koji su otplivali na dno Straudskog mora da se prijatelje sa žiteljima vodenog sveta.

¹ *Poppy* (engl.) – mak. (Prim. prev.)

Nasmešena, podigla sam čašu šampanjca, nemajući pojma odakle samo izvlači takve stvari. Koliko ja znam, nemoguće je otplivati na dno Straudskog mora, i pritom i ne postoje žitelji vodenog sveta.

Ubrzo nakon njegovog uzvišenja, po naređenju kraljice i kralja, oženio se gospom Klodejom.

Ijan svoju ženu nikada nije spominjao.

Da li je uopšte bio srećan u braku? Usne mi se stegnuše dok mi je pogled padao na penušavo, ružičasto piće. Nisam bila sigurna, ali su se pre venčanja jedva poznavali. A kako to može biti dovoljno, ako se očekuje da provedeš ostatak života s tom osobom?

A uzvišenici su živeli veoma, veoma dugo.

Meni je i dalje bilo čudno da razmišljam o Ijanu kao o uzvišeniku. Nije bio drugi sin po redu, ali pošto sam ja bila deva, kraljica je zatražila od bogova retki izuzetak u prirodnom poretku, i oni su mu dopustili da se uzvisi. Ja se neću suočavati s onime s čime se Ijan suočio, brakom sa neznancem, sa drugim uzvišenikom, nekim ko je sigurno žudeo za lepotom više od svega, jer se privlačnost smatrala božanskom.

A mada ja jesam bila deva, izabrana, mene nikada neće smatrati božanskom. Prema vojvodi, ja nisam bila lepa.

Bila sam *tragedija*.

Prsti mi nesvesno predoše preko golicave čipke na levoj strani maske. Odmah sam trgla ruku nazad.

Neki čovek, u kojem prepoznah jednog od stražara, digao se od stola i okrenuo prema ženi koja je nosila belu masku isto kao i ja. Pružio joj je ruku i obratio joj se rečima previše tihim da bih mogla da ih čujem, ali mu je ona odgovorila klimanjem glavom i osmehom, pre nego što će spustiti ruku u njegovu. Ustala je, suknja haljine boje jorgovana slila joj se oko nogu poput tečnosti, i on ju je poveo iz prostorije ka jedinim vratima kojima su gosti imali pristup, po jednim na oba kraja međusobno povezanih odaja. Desna su vodila napolje. Leva su vodila gore, do privatnih soba, gde se, kako Brita reče, svašta odvijalo.

Stražar je maskiranu ženu poveo nalevo.

Pitao ju je. Ona je pristala. Šta god da su gore radili, oboje su to želeli i odabrali, trajalo to nekoliko sati ili čitav život.

Pažnja mi se zadržala na vratima još dugo nakon što su se zatvorila. Da nije to bio još jedan razlog zbog kojeg sam došla ovamo večeras? Da... doživim užitek s nekim po sopstvenom odabiru?

Mogla sam ako tako poželim. Načula sam razgovore između odabranica, od kojih se nije očekivalo da ostanu netaknute. Po njima, bilo je... raznih stvari koje je žena mogla da uradi, a koje su joj donosile zadovoljstvo uz očuvanje čistote.

Čistote?

Mrzela sam tu reč i značenje koje se krilo iza nje. Kao da je moja čednost označavala moje poštenje, moju nevinost, kao da je to da li je imam ili ne na neki način važnije od stotinu odluka koje sam svakoga dana donosila.

U neku ruku sam se čak i pitala šta bi bogovi učinili ako bih im otišla, a da više nisam istinska deva. Da li bi prenebregli sve ostalo što sam uradila ili nisam, prosto zato što više nisam bila devica?

Nisam bila sigurna, ali sam se nadala da neće biti tako. Ne zato što sam nameravala da upražnjavam seks sada ili sledeće nedelje ili... ikada, već zato što sam želela da mogu sama da donesem tu odluku.

Doduše, nisam bila baš sigurna kako bih se našla u prilici gde bi mi se takva mogućnost uopšte javila. Ali pretpostavljam da bi u *Rujnom biseru* bilo onih voljnih koji bi želeli da rade te stvari o kojima sam čula da odabranice pričaju.

Napeti mi je drhtaj obuzeo grudi, te na silu uzeh još jedan gutljaj šampanjca. Slatki mehurići zagolicaše mi grlo, smirujući nešto od te iznenadne suvoće u ustima.

Iskreno rečeno, ovo večeras je bila odluka doneta u trenutku. Većinu noći nisam mogla da zaspim sve do negde pred zoru. A kada jesam, gotovo da bih poželeva da nisam. Tri sam se puta samo ove nedelje budila iz noćne more uz sopstvene vriske koji su mi odzvanjali u ušima. A kada su se javljale ovako, u nizu, gotovo da su

delovale kao neka najava. Instinkt sličan sposobnosti da predosetim bol, koji mi uzvikuje upozorenje.

Kratko udahnuvši, vratih pogled tamo gde mi je maločas bio. One žene u crvenom više nije bilo na stolu. Sada je bila u krilu onog trgovca koji je pitao šta bi se desilo ako bi dvojica pobedila. Gledao je u svoje karte, ali mu se ruka nalazila tamo gde je njena ranije bila, zaronjena duboko između njenih butina.

Oh.

Zagrizavši usnu, odmakla sam se s mesta na kom sam stajala, pre nego što mi celo lice plane. Odlelujala sam do sledećeg odeljka, delimično odvojenog zidom, gde je tekla nova partija kartanja.

Tamo je bilo još stražara, neke sam čak prepoznala kao pripadnike kraljevske garde, vojnike kao one koji su radili na Usponu, ali koji su štitali uzvišenike. Zato su uzvišenici i imali lične stražare. Ljudi su ranije pokušavali da otmu pripadnike dvora tražeći otkup. Obično niko nije u takvim prilikama previše ozbiljno povređivan, ali bilo je i drugih pokušaja proisteklih iz daleko drugačijih i mnogo nasilnijih razloga.

Stojeći kraj neke bujne biljke u saksiji s malecnim, crvenim pupoljcima, nisam bila sigurna šta bih dalje. Mogla sam da se pridružim novoj partiji kartanja ili da zapodenem razgovor s bilo kim od mnoštva ljudi koji su se vrteli oko stolova, ali mi ćaskanje sa strancima baš i nije dobro išlo. U sebi nisam nimalo sumnjala da bi mi izletelo nešto bizarno ili da bih postavila neko nasumično pitanje koje ne bi imalo mnogo smisla u tom razgovoru. Tako da je i to otpalo. Možda bi trebalo da se zaputim nazad u svoje odaje. Sigurno je već kasno, a...

Obuzeo me je neki neobičan osećaj, koji je otpočeo kao peckaje na potiljku i pojačavao se svake sekunde.

Osećaj kao... kao da me neko posmatra.

Osmotrivši sobu, nisam primetila da iko obraća previše pažnje na mene, ali sam očekivala da ću pronaći nekoga kako stoji u blizini. Toliko je snažan taj osećaj bio. Nelagoda mi se proširila u dubini

stomaka. Taman sam htela da se okrenem prema ulazu, kada su mi tihi, otegnuti tonovi neke vrste žičanog instrumenta odvucli pažnju na levu stranu, i pogled mi je sleteo na prozirne, krv-crvene zavese koje su se nežno lelujale zbog pokreta ostalih prisutnih.

Umirila sam se, osluškujući uzdizanje i spuštanje ritma kojem se uskoro pridružilo i teško dobovanje doboša. Zaboravila sam onaj osećaj da me neko posmatra. Zaboravila sam i mnogo drugih stvari. Ta muzika nije bila... nalik ničemu što sam ranije čula. Tonovi su bili dublji, zbijeniji. Usporili bi, pa ubrzali. Bili su... zavodljivi. Šta li je ono Brita, sluškinja, kazala o vrsti plesa koji se izvodi u *Rujnom biseru*? Utišala je glas kada je pričala o tome, a druga sluškinja kojoj se Brita obraćala izgledala je sablažnjeno.

Spustivši se obodom sobe, približila sam se zavesama i ispružila ruku da ih razdvojim...

„Mislim da ne bi želela da ulaziš tamo.“

Prepadnuta, okrenula sam se čuvši taj glas. Neka žena je stajala iza mene – jedna od dama koje su radile u *Rujnom biseru*. Prepoznala sam je. Ne zato što je bila u zagrljaju nekog od trgovaca ili preduzetnika kada sam prvobitno ušla ovamo, već zato što je bila beskrajno lepa.

Kosa joj je bila tamnocrna, u gustim loknama, koža joj je bila zagasite, raskošne mrke nijanse. Crvena haljina koju je nosila bila je bez rukava, s dubokim dekolteom na grudima, a tkanina joj se obavijala oko tela poput tečnosti.

„Molim?“, rekla sam, ne znajući šta bih drugo rekla, te spustih ruku. „Zašto ne bih? Pa oni tu samo igraju.“

„Samo igraju?“ Pogled joj je odleteo preko mog ramena do zavese. „Neki kažu da igrati znači voditi ljubav.“

„Ni... nisam to čula.“ Polagano sam se osvrnula. Kroz zavese sam mogla da razaznam obrise tela koja se miču u skladu s muzikom, pokretima punim neke opčinjavajuće i gipke prefinjenosti. Neki su plesali sami, obrisi i oblici tela jasno su im se ocrtavali, dok su drugi...

Oteo mi se uzdah i ja vratih pogled na ženu pred sobom.

Usne namazane crvenom bojom izviše joj se u osmeh. „Prvi put si tu, jelda?“

Rastvorila sam usta da poreknem njenu tvrdnju, ali sam mogla da osetim kako mi se vrelina širi svim vidljivim delovima lica. Što je samo po sebi bilo dovoljno rečito. „Toliko je baš očigledno?“

Nasmejala se zvukom koji beše grlen. „Većini nije. Ali meni jeste. Nikada te ranije nisam videla tu.“

„A kako biste znali i da jeste?“ Dodirnula sam masku čisto da proverim da mi nije skliznula.

„Tvojoj masci ništa ne fali.“ Pojavio joj se neki čudan, znelački odsjaj u očima, koje su bile mešavina zlatne i smeđe boje. Ne baš poput lešnika. Zlatni ton je bio previše blistav i topao. Podsetile su me na nekoga ko je imao oči boje tamnog citrina. „Poznajem lica, bila ona napola skrivena ili ne, a tvoje ovde ranije nisam viđala. Ovo ti je prvi put.“

Ja uistinu nisam imala pojma kako da na to odgovorim.

„A prvi put je i *Rujnom biseru*.“ Nagnula se, sniženog tona: „Pošto nam nikada ranije nije na vrata ušla jedna deva.“

Talas zatečenosti me zapljusnu i ja stegnuh stisak oko klizave čaše šampanjca. „Ne znam na šta mislite. Ja sam druga kći...“

„Ti jesi kao druga kći, ali ne na taj način na koji ti misliš“, prekinula me je, lagano me taknuvši po ruci pod plaštom. „Sve je u redu. Nemaš čega da se plašiš. Tvoja je tajna sa mnom sigurna.“

Zurila sam u nju, čini mi se, dobar jedan minut, dok nisam uspela da povratim kontrolu nad jezikom. „Ako je tako, zašto bi takva jedna tajna bila sigurna?“

„A zašto ne bi?“ uzvratila je. „Šta bih dobila ako ikome kažem?“

„Zaslужili biste naklonost vojvode i vojvotkinje.“ Srce mi je snažno zalupalo.

Osmeh joj je izbledeo, pogled se izoštrio. „Ne treba meni naklonost nijednog uzvišenika.“

To je rekla na način koji nagoveštava da ona njihovu naklonost poredi s hrpom blata. Skoro da sam joj i poverovala, ali niko ko živi u

našoj kraljevini ne bi propustio priliku da stekne poštovanje jednog uzvišenika, osim ako...

Osim ako kraljicu Ileanu i kralja Džalaru nisu smatrali po pravdi zakonitim vladarima. Osim ako su podržavali onoga što sebe naziva princom Kastilom, istinskim naslednikom kraljevine.

Jedino što on nije bio ni princ ni naslednik. Nije bio ništa više do nešto zaostalo od Atlantije, iskvarene i izopačene kraljevine koja je srušena pred kraj Rata dva kralja. Čudovište koje je širilo nered i izazivalo krvoprolića, otelotvorenje nepatvorenog zla.

Zvali su ga Mračni.

A ipak je bilo onih koji su podržavali njegova prava. Izdanci, koji su učestvovali u neredima i nestancima mnogih uzvišenika. U prošlosti, izdanci su širili nemire kroz manje skupove i proteste, ali su i oni bili retkost zahvaljujući kazni koja je dodeljivana onima u koje se posumnja da su izdanci. Njihova se suđenja čak i nisu mogla nazvati suđenjima. Nije im pružana nova šansa. Nije bilo dugih zatvorskih kazni. Smrt je bila brza i neopoziva.

No, stvari se u poslednje vreme jesu promenile.

Mnogi veruju da su izdanci odgovorni za zagonetne smrti visokih predvodnika kraljevske straže. Nekoliko je njih u Karsodoniji, prestonici, neobjašnjivo palo s Uspona. Dvojica su ubijena strelama kroz potiljak u Pensdurtu, gradiću na obali Straudskog mora, blizu prestonice. Drugi su prosto nestali dok su boravili u manjim selima, i niko ih posle više nije ni video ni čuo.

Pre samo nekoliko meseci, nasilna pobuna je okončana krvoprolićem u Tri Reke, prometnom trgovačkog gradu pored Krvave šume. Palata Zlatogrb, kraljevsko sedište u Tri Reke, spaljena je i srušena sa zemljom zajedno sa svetilištima. Vojvoda Everton je stradao u požaru, zajedno s mnogim slugama i stražarima. Vojvotkinja od Tri Reke se samo nekim čudom spasla.

Izdanci nisu bili samo Atlantijci skriveni među žiteljima Solisa. Neki od sledbenika Mračnoga nisu u sebi imali čak ni kapi atlantijske krvi.

Pogled mi se izoštrio i usredsredio na ovu prelepu ženu. Da nije bila izdanik? Nisam mogla da dokučim kako bi iko mogao da podržava palo kraljevstvo, ma koliko da im težak život bio i ma koliko nesrećni bili. Pogotovo kad su Atlantijci i Mračni bili odgovorni za maglu, za ono što se u njoj zapačilo. Za ono što je najverovatnije okončalo Finlijev život – i nebrojene živote drugih, uključujući i moju majku i oca, a moje telo ostavilo izrešetano podsetnicima na grozote koje su bujale unutar te magle.

Potisnuvši načas svoje sumnje u stranu, rastvorila sam svest ne bih li osetila da li ima neke velike boli u njoj, nečega što seže van telesnog i potiče ili od tuge ili od ogorčenosti. One vrste boli koja tera ljude da čine užasne stvari u pokušaju da umanje svoje muke.

Iz nje nije izbijao nikakav nagoveštaj toga.

Što nije značilo da nije bila izdanik.

Nakrivila je glavu. „Kao što rekoh, nemaš šta da brineš kada sam ja u pitanju. Ali on? On ti je već druga priča.“

„On?“, ponovila sam.

Pomerila se u stranu kada su se glavna vrata otvorila i kada je iznenadni nalet svežeg vazduha najavio dolazak novih gostiju. Neki muškarac je ušetao unutra, a iza njega se pojavio neki stariji gospodin ruse kose i ogrubelog lica, opaljenog suncem...

Oči su mi se razrogačile kada je neverica odjeknula u meni poput groma. Pa to je bio Vikter Vordvel. Šta on radi u *Rujnom biseru*?

Slika žena u kratkim haljinama i delimično otkrivenih grudi javila mi se u glavi, i ja se setih zašto sam bila tu. Oči mi se iskolačiše.

O, bogova mu.

Nisam više uopšte želela da razmišljam o svrsi njegove posete. Vikter je bio prekaljeni član kraljevske garde, čovek koji je dobroano zašao u petu deceniju života, ali je za mene predstavljao više od toga. Bodež privezan uz butinu bio je poklon od njega, upravo je on prekršio običaje i pobrinuo se da naučim kako da ga koristim, ali i kako da vitlam mačem, neprimetno pogodim metu strelom, pa čak i kako da nenaoružana sredim čoveka dvostruko većeg od sebe.

Vikter mi je bio poput oca.

Bio je takođe i moj lični čuvar i to još otkako sam pristigla u Masadoniju. Nije mi, međutim, bio jedini čuvar. Tu je dužnost delio s Rilanom Kilom, koji je zamenio Hanesa, nakon što je ovaj izdahnuo u snu pre nešto manje od godinu dana. Bio je to neočekivani gubitak, pošto je Hanes bio na početku tridesetih, i pucao je od zdravlja. Iscelitelji su smatrali da se radilo o nekoj nepoznatoj srčanoj boljci. Ali ipak je bilo teško zamisliti kako neko može da pođe u krevet zdrav i čitav i da se nikada više ne probudi.

Rilan nije znao koliko sam dobro izveštena, ali jeste znao da umem da rukujem bodežom. Nije bio svestan gde to Vikter i ja toliko često nestanemo negde van zamka. Bio je ljubazan i uglavnom opušten, ali nismo bili ni blizu tako bliski kao Vikter i ja. Da se ovde našao samo Rilan, lako bih se iskrala napolje.

„Prokletstvo“, opsovah i okrenuh se u stranu, podižući ruku kako bih navukla kapuljaču ogrtača preko glave. Kosa mi je bila poprilično upadljive vatrenobakarne nijanse, ali iako sam je sada sakrila i iako mi je čitavo lice bilo zaklonjeno, Vikter bi me prepoznao.

Posedovao je šesto čulo kakvo samo roditelji imaju i kakvo se probudi kada im je dete u nekom nestašluku.

Stomak mi se stegnuo kada sam se osvrnula prema ulazu i videla da je seo za sto okrenut prema vratima – jedinom izlazu.

Bogovi su me baš mrzeli.

Zaista jesu, jer u mojoj glavi nije bilo nikakve sumnje da bi me Vikter opazio. Ne bi me prijavio, ali radije bih se zavukla u rupu punu žohara i paukova nego što bih njemu, od svih ljudi, pokušala da objasnim zašto sam se zatekla u *Rujnom biseru*. A očitao bi mi i bukvicu. Ne bi to bila popovanja i kažnjavanja koje je vojvoda voleo da primenjuje, već lekcija one vrste koja vam se podvuče pod kožu, pa se danima grozno osećate.

Ponajviše zato što ste uhvaćeni dok radite nešto za šta zaslužujete da budete ukoreni.

A iskrena da budem, ja nisam želela da vidim Vikterovo lice kada otkrije da sam svesna da je ovde. Krišom sam ga ponovo pogledala i...

O, bogova mu, neka je žena čučnula pored njega, spustila mu ruku na nogu!

Moraću oči da izribam.

„To je Sarija“, objasnila mi je žena. „Čim on stigne, ona se nacрта pored njega. Zaista sam uverena da je potajno zatreskana u njega.“

Polagano sam pogledala ženu pored sebe. „On tu često dolazi?“

Krajičak usana joj je zaigrao. „Dovoljno često da bi znao šta se dešava iza crvene zavese i...“

„Nemojte dalje“, presekla sam je. Sad ću morati i mozak da izribam. „Ne moram ništa više da čujem.“

Tiho se nasmejala. „Izgledaš mi kao neko kome je potrebno skrovište. I, da, ovde u *Rujnom biseru* to jeste izgled koji se lako prepoznaje.“ Vešto je preuzela moju čašu sa šampanjcem. „Gore ima soba koje trenutno nisu zauzete. Probaj šesta vrata sleva. Tamo ćeš pronaći utočište. Doći ću po tebe kada bude bezbedno.“

Sumnja se javila u meni i ja joj uzvratih pogled, ali sam joj dopustila da me uhvati za ruku i povede me na levu stranu. „Zašto biste mi pomagali?“

Otvorila je vrata. „Zato što svako zaslužuje da izađe u život, pa makar i na nekoliko sati.“

Ostala sam zabezegnuta kada je ponovila ono što sam sama pre par minuta pomislila. Ostala sam tako da stojim, zapanjena.

Namignuvši mi, zatvorila je vrata.

To što je dokučila ko sam nije mogla biti slučajnost. Da tako ponovi ono što sam pre toga pomislila? Nema šanse. Grubi mi se grohot oteo s usana. Ta žena možda jeste bila izdanik, ili, u najmanju ruku, nije bila obožavatelj uzvišenika. Ali bi takođe mogla biti i od vidovitih.

Nisam mislila da ih je uopšte još ostalo.

I pritom i dalje nisam mogla da poverujem da je Vikter tu – da je svraćao ovamo dovoljno često da se sviđi jednoj od ovih dama u crvenom. Nisam bila ni sigurna zašto sam toliko iznenađena. Nije da je kraljevskim gardistima bilo zabranjeno da potraže sebi zadovoljstvo

ili da se čak i žene. Mnogi su bili poprilično... raskalašni pošto su im životi bili ispunjeni opasnostima i često prekratki. Ali Vikter je imao suprugu koja je preminula pre nego što sam ga ja uopšte upoznala, izdahnuvši na porođaju zajedno s detetom. A on je svoju Kamiliju voleo isto kao i kad je bila živa.

Doduše, ovo što se ovde može pronaći, nije imalo nikakve veze s ljubavlju, zar ne? A svi smo mi ponekad usamljeni, bez obzira da li naše srce pripada nekome koga možemo ili ne možemo više da imamo.

Pomalo time rastužena, osvrnula sam se oko sebe po uzanom stepeništu osvetljenom uljanim fenjerima na zidu. Duboko sam izdahнула. „U šta li sam se to uvalila?“

To bi samo bogovi znali, a nazad više nisam mogla.

Podvukla sam ruku pod ogrtač da bude bliže dršci bodeža, te krenuh stepenicama na drugi sprat. Hodnik je bio širi, iznenađujuće tih. Nisam znala šta sam očekivala, ali sam mislila da ću čuti neke... zvukove.

Odmahnuvši glavom, krenula sam da brojim sve dok nisam stigla do šestih vrata sleva. Uхватила sam bravu i otkrila da su otključana. Taman htjedoh da otvorim vrata, kad se zaustavih. Šta to radim? Iza ovih vrata može bilo ko ili bilo šta da me vreba. Ona žena dole...

Zvuk muškog cerekanja ispunio je hodnik kada su se vrata pored mene otvorila. Uspaničena, brzo sam se povukla u sobu ispred sebe i zatvorila vrata za sobom.

Osvrnula sam se unaokolo, osećajući da mi srce tuče. Nije bilo svetiljki, samo čitavo drvo od sveća na ploči iznad kamina. Ispred praznog ognjišta stajao je divan. Nisam morala da pogledam iza sebe da bih znala da je jedini preostali komad nameštaja sigurno bio krevet. Duboko udahnuvši, osetila sam miris sveća. Cimet? Ali bilo je još nečega, nečega što je podsećalo na tamne začine i borovinu. Taman htjedoh da se okrenem...

Nečija mi se ruka obavila oko struka ne bi li me privukla uz neko veoma čvrsto, veoma muško telo.

„Pa ovo je“, šapnu neki duboki glas, „baš neočekivano.“